

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 254/05
13.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Драгомира Милојевића, Милене Инић-Дреџун, Горана Чавлине и Бате Цветковића, чланова већа и саветника Гордане Бурлић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Крушевцу и браниоца оптуженог, изјављеним против пресуде Окружног суда у Крушевцу К.77/01 од 23.02.2004. године, у седници већа одржаној 13.04.2005. године, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖЕЊЕМ жалбе браниоца оптуженог АА, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Окружног суда у Крушевцу К.77/01 од 23.02.2004. године, само у погледу одлуке о казни, тако што Врховни суд овог оптуженог, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. Кривичног закона Републике Србије, за које је наведеном пресудом оглашен кривим, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци, док се жалба Окружног јавног тужиоца у Крушевцу, **ОДБИЈА** као неоснована.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Крушевцу К.77/01 од 23.02.2004. године, оптужени АА је оглашен кривим, за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора, у трајању од три године. Оптужени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 65.220,00 динара и паушал у износу од 5.000,00 динара.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио Окружни јавни тужилац у Крушевцу, због одлуке о казни, с предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне строжа казна.

Жалбу је благовремено изјавио и бранилац оптуженог, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење или да се преиначи тако, што ће оптуженом изрећи блажу казну.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж.393/05 од 11.03.2005. године, предложио је да се првостепена пресуда преиначи у смислу жалбених навода Окружног јавног тужиоца, а да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована.

Врховни суд је у седници већа, одржаној у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог, размотрио списе предмета, испитао побијану пресуду,

ценио наводе у жалбама и предлог Републичког јавног тужиоца, па налази:

Жалба браниоца оптуженог је делимично основана, а жалба Окружног јавног тужиоца у Крушевцу, неоснована.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона из члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, на које Врховни суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности, нити битне повреде на које се жалбом указује. О свим одлучним чињеницама, дати су довољни, јасни и правилни разлози који не садрже противречности, а одбрана оптуженог је детаљно цењена, како појединачно, тако и у односу на остале изведене доказе.

Побијајући наведену пресуду, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, бранилац оптуженог у суштини побија правилност оцене изведених доказа, истичући да је првостепени суд погрешно прихватајући ову варијанту догађаја, да је место контакта произвољно утврђено, да је настанку саобраћајне незгоде делимично допринела и оштећена својим понашањем, односно кретањем супротном страном коловоза од прописане.

По оцени Врховног суда, жалбеним наводима браниоца оптуженог се не доводи у сумњу утврђено чињенично стање и закључак суда да је оптужени у време, на начин и под околностима како је то описано у изреци првостепене пресуде, учинио кривично дело које му се ставља на терет. Супротно наводима жалбе браниоца оптуженог, првостепени суд је дао оцену сваког појединачног доказа, затим у њиховој међусобној повезаности, па је уз оцену одбране оптуженог дао јасне и правилне разлоге које прихвата и овај суд.

Наиме, изведеним доказима је утврђено да је до саобраћајне незгоде дошло 21.09.2001. године, око 22,30 часова, у ББ, тако што је оптужени управљајући путничким моторним возилом марке "____", рег. ознаке _____, из правца ВВ према ГГ, ударио у пешака, сада пок. ПП, која се заједно са пешаком ДД, кретала у истом правцу и која је услед удара задобила тешке и по живот опасне повреде у виду прелома костију и базе лобање, са јако-степеним нагњечењем ткива малог мозга, расцепом треће и четврте мождане коре и нагњечењем продужене мождине, у виду прелома доње вилице и леве бутне кости од којих је преминула на путу до болнице. Оптужени је критичном приликом био у алкохолисаном стању и то са концентрацијом алкохола у крви од 2,12 до 2,32 г/кг у стању тешког пијанства, при чему је брзина кретања возила била неприлагођена условима пута и саобраћаја, с обзиром да доба дана када се догодила саобраћајна несрећа одговара ноћним условима, али да је улична расвета радила, у насељеном месту. Поред тога, возило којим је оптужени управљао било је технички неисправно – уређај за управљање, уређај за кочење и за осветљавање, давање светлосних знака били су неисправни, што је он знао.

Алкохолисаност стање оптуженог је правилно утврђено експертизом алкохола у крви, а првостепени суд је алкохолисаност оптуженог правилно довео у узрочну везу са радњом оптуженог и проузрокованом последицом, с обзиром на то да је вештак др ЋЋ, навео да су возачке способности оптуженог у потпуности компромитоване, пре свега у психичкој чулној сфери, због чега долази до поремећаја у запажању и психомоторици, просторна оријентација оптуженог смањена је до три пута у односу на трезно стање, оштрина вида знатно смањена (два до три пута), па се могућност погрешног реаговања повећава и до 30 пута. Правилно је првостепени суд закључио да је оптужени био свестан потребе за предузимањем радње обилажења пешака и чињенице да не постоје никакве сметње за предузимањем те радње, па и убеђен да се возило налази на довољном бочном одстојању од пешака и да је погрешна процена саобраћајне ситуације од стране оптуженог последица његовог психофизичког стања изазваног алкохолисанашћу, јер му је способност правилне процене узајамног односа са осталим учесницима у саобраћају била смањена.

Правилно је првостепени суд закључио да техничка неисправност возила и брзина већа од дозвољене нису у директној узрочно-последичној вези за саобраћајном незгодом, оптужени се понашао супротно одредбама члана 45. став 1., члана 46. став 1. и члана 164. став 1. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима. Наиме, оптужени је знао и био свестан неисправности уређаја за кочење возила, па иако ова околност у конкретном случају није од утицаја на настанак незгоде, сама чињеница да је управљао својим возилом и учествовао у јавном саобраћају представља реалну потенцијалну опасност. Такође, правилан је и закључак првостепеног суда да возња брзином од око 65км/час, није у узрочној вези са настанком незгоде, али да би могла имати утицаја на тежину последице. У прилог оваквог закључивања је и налаз комисије вештака да је до саобраћајне незгоде дошло услед самог начина

управљања путничким возилом од стране оптуженог који је имао могућност да благовременом реакцијом изврши безбедно обилажење пешака.

Стога је правилно првостепени суд пропусти оптуженог да обрати пажњу на ситуацију на коловозу, односно да благовремено реагује и безбедно обиђе пешаке, који су се кретали у истом смеру, као и оптужени, десном страном коловоза и то оштећена сада пок. ПП у зони од једног метра од десне ивице коловоза, а сведок ДД банкином, како би избегао саобраћајну незгоду, довео у узрочну везу са непрописном возњом оптуженог који је управљао технички неисправним возилом, брзином од око 65км/час, у алкохолисаном стању од 2,12 до 2.32 г/кг алкохола у крви, што одговара тешком пијанству, услед чега је својим возилом ударио у оштећену ПП, наносећи јој повреде од којих је преминула истог дана, те је у односу на основно кривично дело оптужени поступао са евентуалним умишљајем, а у односу на наступелу тежу последицу да је нехатно поступао.

Неосновано се жалбеним наводима истиче да је настанку саобраћајне незгоде делимично допринела и оштећена својим кретањем десном страном коловоза, уместо да се кретала уз леву ивицу коловоза, имајући у виду да је оптужени уочи оштећену на удаљености од око 200 метара и да је правилно и благовремено реаговао, односно обишао оштећену заузимајући својим возилом довољно бочно растојање од оштећене измицањем улево до саобраћајне незгоде не би дошло, с обзиром да је имао довољно простора за то. Кретање пешака, односно оштећене супротно прописима, у конкретном случају може имати утицаја приликом одмеравања казне, само као допринос оштећене настанку саобраћајне незгоде, а не као узрок настанка саобраћајне незгоде.

Правно квалификујући утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд поступио када је нашао да се у радњама оптуженог АА, стичу законска обележја кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС.

При изрицању казне, првостепени суд је ценио све околности, које су од значаја за одмеравање казне у смислу члана 41. КЗ СРЈ и то од олакшавајућих околности да се ради о млађој особи, његов ранији живот, да је неосуђиван, коректно држање у току целог поступка, да је показао стварно жаљење због извршеног кривичног дела и спремност да помогне у обештећењу најближих сродника сада пок. ПП, допринос оштећене настанку опасне ситуације, а од отежавајућих околности јачину повреде заштићеног добра. Тим свим околностима дат је одговарајући значај који оне имају код одмеравања казне, па је оптуженом изречена казна затвора у трајању од три године.

Међутим, Врховни суд налази да је изречена казна већа, него што је то нужно са становишта сврхе кажњавања. Одмеравајући казну оптуженом, првостепени суд није дао довољно значаја признатим олакшавајућим околностима, посебно доприносу оштећене, понашању оптуженог током поступка и његово искрено жаљење због извршеног кривичног дела, спремност да помогне породици оштећене. Овим околностима, Врховни суд је дао значај особито олакшавајућих околности, па је применом члана 42. и 43. КЗ СРЈ, преиначио одлуку о казни и оптуженом изрекао казну испод законом прописане казне и то у трајању од две године и шест месеци, налазећи да ће се у конкретном случају и мањом казном од оне коју је изрекао првостепени суд остварити сврха кажњавања из члана 33. КЗ СРЈ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 5. став 2. КЗ СРЈ.

Из изложеног, на основу члана 391. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа

судија,

Гордана Бурлић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

